

COSMAR

Spuneți-mi, gingașe flori, stropi de lacrimi din stele, ... vă dați seama de cumplita soartă ce vă așteaptă? ... Mîine o mină necruțătoare vi se va încleșta în jurul gîtului. Aveți să fiți frînte, smulse mîdular cu mîdular și purtate departe de liniștile voastre locașuri...

Poate chiar să vă fie ursita să fiți închise în vreun vas strîmt, unde numai o apă stătută să vă potolească setea nebună, înainte mergătoarea vieții în scădere...

Nu v-ar fi fost mai bine să fi fost ucise chiar cînd ați fost prinse? Ce nelegiuiri trebuie să fi săvîrșit voi în viețile trecute, ca să îndreptățiți o asemenea pedepsire ca aceasta?...

De ce s-au născut florile atât de frumoase și de nefericite?... Chiar cel mai blînd dintre dobitoace, ajuns la disperare, poate să lupte... Dar vai, singura floare cunoscută cu aripi e fluturele; toate celelalte stau fără apărare înaintea distrugătorului. Dacă, în zîrcolirea lor de moarte, vor fi strigînd, țipătul lor nu străbate niciodată pînă la urechile noastre învîrtoșate.

(Okakura Kakuzo - Arta ceaiului)

Ana-Veronica MIRCEA

Lumea devine brusc perceptibilă. Un spațiu strict limitat, semiobscur, cu amănunte neclare. Plus posibilitatea vizualizării unui alt spațiu, cel exterior. Acolo, afară, bezna e destrămată nu numai de lumina palidă a unui satelit - probabil natural -, ci și de numeroase surse luminoase locale - sigur artificiale. Dar peisajul nu seamănă cu nimic din ceea ce poate găsi scormonind în memorie.

Căci, odată cu posibilitatea perceperii lumii exterioare, odată cu dobîndirea conștiinței existenței de sine, și-a regăsit, la fel de brusc, amintirile. Atît amintirile proprii - mai degrabă încurcate și tulburi - cît și cele, clare și bine sistematizate, ale unui lung șir de înaintași înzestrați cu rațiune.

Acum știe că, așind puterile multor minți sîrguincios și temeinic exersate, bătrîni planetei au fixat mii de semînte, tinere și aproape inconștiente, pe tot atîtea mii dintre micii vagabonzi de rocă moartă ce bîntuie noaptea cosmică. Știe că ea a fost, cîndva, o astfel de sîmîntă. Știe că, așa cum a fost programată, s-a desprins de piatra purtătoare înainte ca aceasta să fie mistuită de contactul cu atmosfera densă a unei planete. Știe că s-a lăsat purtată de curenții acestei atmosfere (pentru ea - prietenoasă!) pînă ce a lovit solul fertil, penetrîndu-l.

Cînd fragedele ei captatoare de lumină s-au ițit, galbene-verzui, la suprafață, cineva - nu putea vedea clar pe vremea aceea, dar l-a simțit ca pe un monstru straniu - a transplantat-o, prizonieră într-un buț de sol, într-o închisoare făurită din materie inertă (pentru ea - ostilă!).

Acum simte cum rădăcinile ei puternice cresc, înfruntînd, dureros, rezistența pereților duri ai acelei

temnițe ciudate.

Durerea, devenită insuportabilă, se propagă, sfredelind, năpădind chiar și petalele străvezii ale florii abia deschise. Însăpămîntat, conștientul ei lansează un strigăt disperat, pe care semenii ei întru inteligență ar trebui să-l poată recepționa și înțelege.

A observat că e înconjurată de alți prizonieri, încastrați în temnițe asemănătoare. Par a fi omologii ei din această lume. Numai că răspund sfîșietoarei ei chemări imploratoare dar cu înfiorarea ființei primitive ce presimte o primejdie necunoscută.

Doar undeva, într-un cotlon, există o creatură ciudată, dinspre care nu ar fi crezut niciodată că poate recepționa crîmpeie de gînduri și sentimente. Totuși, le recepționează. Dar sînt atît de incoerente!

Sînt incoerente, firește! Prizoniera dezleagă misterul, înțelegînd că are de-a face cu o creatură aflată într-o stare ciudată, de... "hibernare", și nu emite altceva decît elucubrările unei minți istovite. Cu atît mai bine! Va fi foarte ușor să pătrundă în dezordinea aceea, ordonînd-o, focalizînd-o spre durerea pe care cealaltă ființă trebuie să i-o cunoască. Fiindcă memoria speciei îi spune că, întotdeauna, cel ce îți cunoaște durerea se străduiește să ți-o aline.

Carmen scîncește în somn, contorsionîndu-se. George i-a întors spatele și fuge, surd la chemările ei disperate. Fuge spre altă femeie! Ar vrea să alerge după el, să-l oprească cu orice preț, dar, Dumnezeu!, cît de cumplit o strîng pantofii! E ca și cum picioarele ar fi început să-i crească, să-i crească vertiginos, încercînd zadarnic să

facă fărîme cei mai buni pantofi ai ei, cei pentru "ocazii deosebit de festive". Ce i-o fi venit să-i încălție tocmai acum, cînd trebuie să pună mîna pe afurisitul ăsta de George? Se mișcă din ce în ce mai greu. La fiecare pas, menghine nemiloase îi strivesc degetele, tîlpile, călcîiele... Dar nu renunță, nu poate să renunțe! Lacrimile i se preling în voie, crîmpoțindu-i machiajul - tot cel pentru "ocazii deosebit de festive"! Le simte, sărate, în colțurile buzelor. Și nu poate să-și rețină un țipăt. În aceeași clipă, pantofii explodează, eliberîndu-i picioarele, iar ea se prăbușește, izbindu-se de bordură. Doamne, ce durere! Oare așa te doare cînd îți frîngi șira spinării?!

Se trezește țipînd. Cu greu, se dezmeticește. Își amintește cearta cu George, fuga de-acasă, hotărîrea de a înnopta la Institut, în sala cu plante rare.

Într-un tîrziu observă, la lumina chioară a becurilor de veghe, că planta "fără nume", cea cu frunze galben-verzui, nu mai e pe raftul C12! Ciudat! Intrigată, aprinde toate neonele. Abia apoi observă cioburile glastrei. Sînt împrăștiate pe dușumea. Alături de raft, cu tulpina frîntă, planta spînzurată de speteaza unui scaun. Numai că - ce minune! - bobocul albastru-pal de aseară s-a metamorfozat într-o superbă floare transparent azurie. Floarea atîrnă într-o parte, pîrînd capul unei zîne leșinate, iar pe scaun zac, contorsionate, rădăcinile lungi și groase.

Femeia nu pricepe ce s-a întîmplat. E buimacă, e prea adormită și prea tulburată ca să încerce măcar să priceapă! Cu gesturi mecanice, desăvîrșite opera hazardului, rupînd definitiv tulpina, apoi pune floarea - magnifica floare! - într-un vas cu apă - așa o să reziste pînă dimineață, cînd vin ceilalți. Și, fără nici un gînd pentru restul plantei "fără nume", își regăsește culcușul improvizat.

Atingerea celeilalte ființe e numai durere pentru prizoniera în agonie. Cu ultimele puteri, imploră un ajutor eficient. Dar - ce straniu! - în stare de veghe, mintea celeilalte e opacă, impenetrabilă!

Frîngerea brutală a trupului mustind de sevă e gata să o cufunde în neant, dar îmbrățișarea apei o salvează. Încet, încet, durerea e ostoită, gîndurile se limpezesec. Acum nu mai există dubii. Știe că moartea e aproape, că e inevitabilă. Își vede propriile rădăcini, abandonate undeva - atît de departe! -, încă zvîcnind, zvîcnind atît de lent încît, pentru un ochi omenesc, convulsile lor sînt imperceptibile.

Apoi pricepe că ființa cealaltă a recăzut în aceea stare ciudată, în care mintea îi este din nou accesibilă. De-ar reuși măcar s-o facă să înțeleagă la ce a condamnat, cu nepăsare și fără motiv, un mesager bogat în gînduri bune!

Carmen nu l-a prins pe George. El e cel care a prins-o. El i-a retezat gîtul și i-a pus capul într-un vas cu apă-vie.

Pentru cîteva zile, apa asta, schimbată la timp, o să-i mențină creierul în formă. O să-i mențină și prospețimea tenului, și strălucirea ochilor, și bogăția părului mătăsoș. Apoi va muri, firește, dar pînă atunci George și femeia străină se vor desfăta privind chipul ei frumos, ascultîndu-i vocea dulce, mîngîindu-i buclele blonde... Se vor întrista puțin cînd ea va orbi, încă puțin cînd va surzi, încă puțin cînd își va pierde graiul, încă puțin cînd se va zbîrci, încă puțin cînd îi va cădea părul... iar ea va înțelege totul și va suferi, căci va fi conștientă pînă în ultima clipă.

Pe urmă îi vor azvîrli cu nepăsare, sau poate chiar cu scîrbă, capul printre gunoaie, alături de trupul aruncat cu cîteva zile înainte...

Și ce dacă? Doar așa se procedează întotdeauna cu soțiile părăsite. Capul celei ce nu e în stare să-și păstreze locul din inima bărbatului e menit să desfete privirile celeilalte - ale celei ce a reușit s-o înlocuiască...

Bine, dar ea nu vrea să moară! De ce nu înțelege George că ea nu vrea să moară?

Plînge în hohote, cerșind imposibilul, cerșindu-și înapoi trunchiul retezat, pe care îl vede aruncat - atît de departe! -, zbătîndu-se încă.

- E frumoasă chiar și cînd plînge! se bucură femeia cealaltă, sărutîndu-l pe George. E un dar minunat! Păcat că, înainte de moarte, o să se zbîrcească!

- Vă urăsc! țipă capul lui Carmen, și furia nepuțincoasă îi îmbujorează obraji.

Firește, ei se bucură, pentru că așa e și mai frumoasă!

- Vă urăsc și vă blestem pe amîndoi, monștrilor! Să muriți curînd, și să nu muriți altfel decît mine!

Încă nu e zi plină cînd George intră, gîfînd, în sala plantelor rare.

- Carmen! Aici erai! Mi-ai tras o spaimă! Te-am căutat toată noaptea, ca un nebun! Sînt frînt de oboseală!

Carmen zîmbește printre lacrimi, fără să-și ia privirea de la o floare ofilită, transparent-azurie, așezată pios alături de o vază fără apă.

- Ce floare e asta? se miră bărbatul. N-am mai văzut așa ceva!

- N-are nume. Am omorît-o azi-noapte, răspunde femeia, grav, ștergîndu-și lacrimile cu dosul palmei.

- Draga mea! Cred că ești obosită! Ai plîns o noapte-ntreagă aici, singură... Mă simt atît de vinovat pentru toate! Te rog să mă ierți! Poți să mă ierți, dragostea mea?

Cu ochi plecați și cu chipul întinerit de un zîmbet timid, George îi oferă buchetul pe care-l ținuse ascuns la spate.

Cu un gest pripit, Carmen refuză crinii, florile ei preferate.

- Te-am iertat. Îți iert orice. Promite-mi doar că n-o să mai cumperi flori ucise - niciodată!

BLOG

Michael HAULICĂ

Ești dezamăgit. Dezamăgit ești de ultima carte a marelui scriitor... X. și dezamăgirea este cu atît mai mare cu cît cartea a fost superlăudată, promovată... și nu numai de reviste literare, dar și pe calea cea mai performantă, adică de la om la om: discuții particulare, bloguri etc.

Ești dezamăgit citind cărți scoase la edituri de top, în care găsești cacofoniile, ligamentele (ceva de tipul acesta) pe care le întîlești doar la "produsele" editurilor care lucrează fără redactori și fără corectori (vom ajunge curînd și în situația de a lucra fără

scriitori?).

Ești dezamăgit de editura Y care ți-a scos cartea după un an de tergiversări, iar cînd a ieșit, în sfîrșit, din tipografie, vezi că numele tău abia se vede, coperta este prea întunecată, culorile înghițind desenul. După 30 de pagini citite vezi că paginile se desprind. Vezi că redactorul ți-a intrat cu nonșalanță (și cu bocancii, evident, așa simte orice scriitor) în text, "îndreptîndu-ți" pe ici, pe colo, expresii, cuvinte, aranjări în pagină. Apoi, după o vreme, ți se scoate ochii că nu se vinde cartea. Că stă în librării (cazul fericit!

- sînt edituri care nici asta nu fac) de-atîta vreme și ea nu se vinde. Nu sare în brațele potențialului cumpărător. Dar reclama? Promovarea cărții? "Cărțile bune se vînd singure" - e răspunsul preferat al editorului. Da, și scriitorii celebri se vînd.

Cum or fi ajuns toți ăștia celebri? Ei n-au mai debutat? Au început cu a cincea carte?

Ești dezamăgit de tine că scrii prea puțin. Că timpul tău (viața ta) se scurge făcînd banii necesari subzistenței acceptînd diverse joburi, mai mult sau mai puțin apropiate de ceea ce-ți dorești. Sau, și mai pervers,

publicînd cărțile altora. Ce imensă bucurie să vezi publicate cărțile altora!

Și între timp vijiii, vijiii! Trece viața pe lîngă tine. Te trezești la o vîrstă, cu douăzeci și ceva de cărți începute, pe care nimeni, nici măcar tu, nu le va mai putea scrie. Și te uiți în urmă și zici... Ce zici?

Ultima dezamăgire. Literară și asta, firește.

Pagini realizate de
Marian COMAN